

Duchovní dary – další dary

Úvod & modlitba

Před časem jsem tu mluvil o duchovních darech, o jakémsi úvodu. Před 14 dny jsme se mohli podívat na takzvané dary služebnosti a dnes bych chtěl v tomto tématu pokračovat dále, v dalších duchovních darech.

...

Úvod

Na začátek se pro nějaký kontext vraťme k tomu, co už tu zaznělo. Nejprve to, že každý křesťan dostává od Boha nějaký duchovní dar. Když uvěříme v to, že Ježíš Kristus zemřel za naše hříchy, že vstal z mrtvých, když činíme pokání a obrátíme se k Ježíši Kristu jako ke svému zachránci, když se obrátíme k Bohu jako ke svému Otci, dostáváme tím dar věčného života s Bohem. Spasení, záchrana pro věčný život, je dar, který nám Ježíš Kristus zaplatil a my si ho nemůžeme nijak zasloužit, můžeme ho jen přijmout. Nedostáváme ale jen dar věčného života v jeho království. Dostáváme také průvodce a rádce Ducha svatého, a dostáváme duchovní dary nebo duchovní projevy, tedy to, že se skrze nás nějakým způsobem Duch svatý projevuje. V Bibli čteme, že

1 Korintským 12, 7Každému je dáván projev Ducha ke společnému prospěchu.

Vidíme tedy, že je to pro každého a zároveň vidíme, že tento dar je dáván ke společnému prospěchu. Nejde tedy o dar, který by byl jen pro nás, pro náš osobní prospěch. Samozřejmě i my čerpáme nějakým způsobem z našeho obdarování, ale jen v případě, že ho používáme k růstu církve.

Říkali jsme si také o tom, že duchovní dary jsou dary, tedy ne něco, co bychom si nějak zasloužili, že je dává Bůh tak jak chce, a že každému dává nějakou kombinaci – někomu třeba výrazně některé z darů, někomu podobnou měrou darů více.

1 Korintským 12, 11Avšak to všechno působí jeden a týž Duch, který rozděluje každému jednotlivě, jak sám chce. 12Neboť jako tělo je jedno, ač má mnoho údů, a všechny údy jednoho těla, ačkoli je jich mnoho, jsou jedno tělo, tak i Kristus.

Říkali jsme si o přirovnání církve k tělu, kde každý z nás má nějakou funkci, která je důležitá pro celé tělo. Nemá tedy smysl se porovnávat, myslet si, že mám darů méně nebo více než někdo jiný. Stejně tak nemá smysl očekávat, že ohledně obdarování na tom bude někdo jiný stejně jako já – naopak, mám očekávat, že někdo jiný bude mít ke společnému

prospěchu něco, co já nemám. Podobně jako noha nečeká, že plíce bude chodit a plíce nečeká, že noha bude dýchat. Stejně tak duchovní dary nedávají smysl bez zakotvení v církvi, stejně jako noha nemůže někde jen tak chodit bez zbytku těla.

Duchovní dary tedy dostáváme všichni, dostáváme je ke společnému prospěchu a jejich užívání by se mělo řídit především láskou. To je tak hlavní motivace, a o motivaci křesťanské služby tu mluvil i posledně Honza Pešek. Dary můžeme dostat jen tak, z Božího rozhodnutí, můžeme je dostat pro nějakou konkrétní situaci a samozřejmě za ně můžeme prosit. Nakonec v každém případě jde o to, že dary jsou vlastně projevy Ducha svatého v nás, a že vzorem ve správném používání všech duchovních darů je Ježíš Kristus. Použití duchovních darů má ukazovat na Boha.

Posledně jsme si říkali o konkrétní skupině darů, které se říká dary služebnosti – zmínili jsme apoštoly, proroky, evangelisty, pastýře a učitele. Důvodem bylo si uvědomit, jaká obdarování Bůh do církve dává, uvědomit si to především na sobě, a možná také na lidech kolem nás. A ze stejného důvodu budeme dnes pokračovat dalšími dary. Bude to hodně z rychlíku, jen pár slov ke každému daru, ale opět – zkusme o tom přemýšlet, modleme se, co konkrétně je naše obdarování nebo spíše kombinace obdarování, a případně co vidíme u lidí kolem nás – třeba na skupince, ve společné službě, v rodině a podobně. A pokud někomu bude připadat, že to rozdělení není úplně ostré a jasné, že to nejde naprosto jednoznačně zaškatulkovat, tak bude mít naprostou pravdu. I posledně jsme zmiňovali překryvy mezi dary služebnosti. Překryvy nejsou překvapivé, nakonec jedná se o projevy jednoho vždy stejného Boha.

Další dary služebnosti

Tak tedy začněme, nejdříve s takzvanými dalšími dary služebnosti.

Římanům 12, 4Jako máme v jednom těle mnoho údů a všechny ty údy nemají stejný úkol, 5tak i my, i když je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu, ale jednotlivě jsme údy jeden druhého. 6Máme rozdílné dary podle milosti, která nám byla dána: Má-li někdo proroctví, ať ho užívá v souhlase s vírou. 7Má-li službu, ať slouží. Je-li vyučující, ať učí. 8Má-li dar povzbuzování, ať povzbuzuje. Kdo rozdává, ať rozdává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo prokazuje milosrdenství, ať to činí radostně. 9Láska ať je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, Iněte k dobrému.

O **proroctví** jsme mluvili posledně a ještě se k němu dostaneme.

Dar služby je zmíněn i jinde, jako služba pro svaté, tedy služba pro křesťany, pro naplňování jejich potřeb. Myslím si, že tento dar zahrnuje jak potřeby duchovní, tedy vlastně se nějakým způsobem překrývá s mnohými dalšími dary, tak potřeby fyzické. Ve

Skutcích 9 čteme příběh o ženě jménem Tabita neboli Dorkas, která konala mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny. Pak se dozvídáme, že po její smrti přicházely vdovy a ukazovaly košile a pláště, které jim Dorkas ušila. V tehdejší společnosti byla vdova nebo sirotek symbolem nesmírné nouze, a i dnes máme v naší společnosti lidi, kteří pomoc potřebují. Podobně sloužili potřebám vdov v církvi Štěpán a Filip. Dorkas své přirozené obdarování šít šaty použila pro dar služby. A jen připomenu, že i když víme, že duchovní dary jsou pro prospěch církve, tak mnohé dary, jako například tento dar služby dalším, je i pro lidi mimo církev. Naplnit i praktické potřeby lidí je důležité, je to důležitým svědectvím o Boží lásce, a právě k tomu dává Duch svatý některým křesťanům toto obdarování.

Dar vyučování se týká předávání znalostí, týká se ukazování, jak něco dělat, prostě týká se toho, druhé v něčem vycvičit. Posledně jsme tu mluvili o služebnosti učitele. Tento dar se týká vysvětlování a vycvičování v jakémkoliv kontextu, třeba při jakémkoliv rozhovoru, při vyučování dětí na besídce, v klubu nebo v rodině, nebo v Bibli čteme, že starší ženy mají vyučovat mladší ženy a podobně. Rovněž způsobů, jak vyučovat je více, ale asi si všichni uvědomujeme, že základní způsoby jsou příkladem a předáváním znalostí. Když jsem o tom přemýšlel, třeba jak jsem se po mém obrácení dozvídal od různých lidí různé detaily ohledně praktického křesťanského života na skupince nebo při rozhovorech v různých rodinách, tak jsem potřeboval oba tyto způsoby – i vidět, jak ten člověk prakticky jedná, i jsem potřeboval vyložení, proč to tak je, jak je to v souladu s Biblií, a k čemu to vede. A pouze pokud tyto věci byly v souladu, bylo vyučování efektivní.

V **daru povzbuzování** jde o volání či přitahování někoho jiného k Bohu nebo k nějakému Božímu záměru, případně k nějakému skutku. Povzbuzování může znamenat povolávání, žádání, vyzývání, ale i napomínání. Cílem může být povzbuzení k setrvání ve věrnosti, ve víře, ke splnění nějakého úkolu, v zalíbení se Bohu, v potěšení malomyslných a ujmoutí se slabých, usilování o dobro, povzbuzení k živení se vlastní prací, k modlitbám, prosbám, přímlovám a díkůvzdáním, k rozvážnosti a podobně – to vše v Bibli najdeme. Sami asi víme, že zejména v situaci, kdy jsme v nějaké zkoušce, potřebujeme někoho, kdo nás bude povzbuzovat, kdo nás tou situací provede. Hlavním účelem daru, ostatně stejně jako jiných darů, je ukazování na Boha, zde vyzývání k bližšímu vztahu s Bohem nebo k nějakému konkrétnímu záměru či skutku, který pomůže ostatním na cestě s Bohem nebo k Bohu.

Dar dávání má ten, kdo je schopen dávat dalším svobodně a štědře z toho, co má, aby byly naplňovány potřeby lidí a potřeby Božího díla. Stejně jako u ostatních darů, dávat máme všichni. Tento dar je o zvláštním Božím uschopnění dávat mnohem více a upřímněji, než je obvyklé. U tohoto daru si můžeme představit nejdříve finance, ale dávání

se týká zrovna tak času nebo přirozených talentů. Někdo toto vše dává mnohem štedřeji, třeba i proto, že si zvláště uvědomuje, jak vše, co má je stejně dar od Boha, který má spravovat. Nebo si třeba uvědomuje, že Bůh miluje radostného dárce, že Bůh nám dává dostatek pro každé dobré dílo a tím, že na něj dáváme, ať už čas nebo peníze, ukazujeme Bohu, že nám na něm záleží. Je to takový paradox, že pokud štedře dáváme z toho, co máme, budou naplněné i naše vlastní potřeby. Dávání pak není omezené našimi možnostmi, ale Božími možnostmi a člověk který dává, se raduje z toho, že může dalším dávat ještě více.

Dar vedení, či jak tu čteme stání v čele, je dán některým křesťanům, aby na církve dohlíželi a řídili ji. Kdo tento dar má, dokáže organizovat. Příměrem, který se zde nabízí, je armáda. Pán Ježíš, jako hlava církve, je generál, a k dohlížení a řízení církve na celém světě je potřeba lidí, kteří mají dar vedení, tedy jakýchsi důstojníků. Určitě si dovedeme představit, že bez tohoto daru, bude stejně jako u každého jiného daru církve ochuzená, bude docházet k chaosu. Církve by pak byla slabá a nemohla by plnit své poslání. Stejně jako u jiných darů, i zde připomeňme, že nějaké vedení se čeká od každého – třeba vedení své rodiny, uspořádání své služby a podobně. Tento dar je ale nad rámec toho, co se čeká od každého křesťana. Také připomeňme, že se jedná o nezasloužený dar, který vůbec nic nevypovídá o duchovnosti obdarovaného člověka – jedná se o nějaké konkrétní obdarování do církve, do Kristova těla. Od obdarovaného se chce především horlivost pro Boží království. Úkolem daru vedení je dávat církvi sílu k plnění svého poslání, k tomu, aby sloužila Bohu co nejlépe, a pro to je potřeba především jednota. Lze tedy říci, že posláním tohoto daru je vést církve k jednotě.

Ten, kdo má **dar prokazování milosrdenství**, je především soucitný. Dokáže se vcítit do situace druhých a umí jim to ukázat. Mezi všemi lidmi, ať už jsou křesťané nebo ne, může být smutek, zklamání, beznaděj, osamělost. Tito lidé potřebují, aby byl někdo vedle nich a měl s nimi soucit. Podívejme se, jak se choval Ježíš Kristus – měl soucit se vysíleným zástupem bez pastýře, byl pohnutý soucitem nad nemocnými, slitovával se nad potřebnými, mnohokrát čteme, že mu bylo někoho líto. Ježíš ale nedělal jen to, že se nějak pozastavil, ale svůj soucit nějak prakticky projevil – prokázal milosrdenství nějakým praktickým způsobem. Osamělý potřebuje přátelství, hříšník potřebuje láskyplné přijetí, zklamaný potřebuje povzbuzení, zarmoucený potřebuje útěchu. Už jsme tu mluvili i o praktické pomoci – nejde tedy jen o to mít soucit, ale i o nějaké doopravdivé prokázání milosrdenství. Účelem daru je tedy ukázat Boží soucit tím, že obdarovaný křesťan v nějaké nouzi ukáže praktickou a účinnou pomoc.

A o pomoci je i další dar, ke kterému přeskochíme do

1 Korintským 12,28 A v církvi Bůh ustanovil ... projevy pomoci...

V tom verši jsou i další dary, o některých jsme už mluvili a k některým se ještě dostaneme. Pojdme ale k **daru pomoci**. A jak vidíme, opět se nám dary překrývají a někdy až splývají – a jak už jsem říkal, nemělo by to být pro nás překvapení, jedná se o projevy téhož Božího ducha. Dar být pomocníkem je k tomu, aby svou službou nějak ulevil druhému. V Bibli čteme například o spolupracovnících, kteří nějakým způsobem pomáhali při konkrétní službě, a byli velmi důležití, protože bez nich by prostě daná služba nemohla v takovém rozsahu probíhat. Pomoc může být i navenek neviditelná a přesto jedna z nejpotřebnějších v církvi – jedná se o pomoc modlitební. Dar pomoci je k pomoci církvi na jakékoliv úrovni, pro podpoření provádění nějaké služby a může se týkat doopravdy jakékoliv služby – lze ho přidat k jakémukoliv jinému daru. A myslím si, že někteří mají doopravdy zvláštní obdarování v nějaké konkrétní službě a nebo obecně více službám pomáhat a že jejich pomoc je pro služby obzvláště důležitá.

To tedy byly takzvané další dary služebnosti. Probíháme to dnes jen tak přehledově, v rychlosti, a pojdme se podívat na další dary Ducha. Jen připomínám motivaci, proč o tom mluvíme – chceme se společně zamýšlet, jaké dary má každý z nás osobně a případně to, jaké dary vidíme u dalších a třeba i to, o jaké dary bychom chtěli Boha požádat pro nějakou konkrétní pomoc v nějaké konkrétní situaci. I když jak už jsme si říkali několikrát, rozhodnutí o udělení konkrétního daru je čistě na Bohu, a není žádnou zárukou nebo důsledkem duchovního stavu člověka.

Dary Ducha

K darům Ducha svatého si přečtěme

1 Korintským 12,8 Neboť jednomu je skrze Ducha dáváno slovo moudrosti, jinému podle téhož Ducha slovo poznání; 9dalšímu víra v témž Duchu, jinému dary uzdravování v témž Duchu; 10jinému působení mocných činů, jinému prorocství, jinému rozlišování duchů, dalšímu druhy jazyků, jinému pak výklad jazyků.

Začněme **slovem moudrosti**. **Slovo** indikuje, že se jedná o nějakou malou část, o něco do určité situace v určitém čase. **Moudrost** je zde samozřejmě moudrost Boží, nejedná se o moudrost získanou ve škole nebo zkušenostmi, ale jde o moudrost Ducha svatého. Tento dar je tedy o nadpřirozeném vhledu do situace. Příkladem z Bible je řešení problému obrácených pohanů v knize Skutků, jestli od nich požadovat Mojžíšův zákon. Sešla se větší skupina, která diskutovala a v jeden okamžik si Bůh použil Jakuba, dal mu slovo moudrosti, které Jakub přednesl a ostatní viděli, že toto je to správné řešení a sjednocující slovo moudrosti. Když někdo pronese slovo moudrosti, ostatní křesťané v nitru ví, že je řečena ta správná věc, ten správný Boží vhled do situace. Nejde jen o řešení problému, ale třeba

i o kázání, o odpovědi na některé závažné otázky a podobně. Vidíme i celkem jasně, že tento dar je jednoznačně ke společnému růstu či k budování církve.

Dále zde vidíme **slovo poznání**. Opět se jedná o nějaký kousek poznání. A opět se jedná o poznání zprostředkované Duchem svatým, poznání něčeho, co by jinak člověk nemohl prostřednictvím svých přirozených schopností vědět. Toto poznání je dar pro církev, i když je to slovo pro někoho nevěřícího – v každém případě to opět ukazuje na Boha. Příkladem je třeba když Petr poznal, že Ananiáš a Zafira se tajně dohodli na lži, nebo když věděl, že kouzelník Šimon je plný závisti. Nebo jsme tu před zhruba měsícem od Františka Fleka slyšeli o tom, jak Pavel měl poznání ohledně toho, že pokud nezůstanou všichni na lodi v bouři, tak nemůžou přežít. A jen zopakujme, že podobně jako u slova moudrosti se nejedná o něco, co by člověk mohl vymyslet nebo si nějak vydedukovat. Příklad kombinace daru poznání a moudrosti vidíme u Ježíše – když mluvil se Samařankou, slovem poznání řekl o její minulosti a slovem moudrosti jí dal řešení.

Dar víry je něco nad rámec víry, kterou má každý věřící. Stejně jako v předchozích dvou darech jde o nějaký malý kousek dokonalé Boží víry pro určitého člověka. Dar víry se projeví tam, kde je situace z lidského hlediska neřešitelná, pak se objeví dar víry a až nějakou dobu poté se objeví nečekané řešení. Příkladem je když Petr před chrámem mluvil s chromým mužem. Pro tohoto člověka nebylo žádné řešení, a přesto – Petr dostal zvláštní víru a řekl mu, ať vstane a chodí – a jeho problém tím byl vyřešen. Zároveň se to překrývá s dalším darem uzdravování, ale ještě než se k němu dostaneme, tak bych chtěl říci, že Duch svatý tento dar dává tam, kde se nějak bojíme jednat, kde se bojíme jít dále. Člověk obdarovaný darem víry má hluboké přesvědčení, že Bůh bude v dané věci nějak jednat. A tak vlastně slouží církvi třeba i v tom, aby se nezastavila tam, kde má jít dále.

Už jsme zmínili **dary uzdravování**. Všimněme si množného čísla. Podobně jako jinde, všichni se můžeme a máme modlit za uzdravení, ale někdo má takové obdarování, že Duch svatý skrze něj působí mnohem častěji směrem k uzdravení člověka, za kterého se modlí. V Bibli vidíme plno příkladů, kdy Duch svatý někoho použil k uzdravení, a nešlo jen o Ježíše nebo jen o apoštoly. Také vidíme široké spektrum nemocí, které byly uzdraveny. Uzdravování může působit skrze slovo, skrze dotek, skrze nějaký příkaz, nebo třeba skrze pomazání slepých očí blátem. Vždy bylo součástí vyřčené slovo, i když třeba nemocný nemusel být nablízku. Zde asi nemusíme rozebírat, jak tento dar působí k budování církve – pokud jsou věřící v pořádku po tělesné stránce, je to k pomoci i všem ostatním. Dar také může sloužit k přivádění lidí ke Kristu, protože nějakým způsobem ukazuje na Boží moc.

Dalším darem je **působení mocných činů**. Jiným slovem pro mocný čin může být zázrak – jde tedy o nadpřirozenou moc dělat věci, které by jinak nebyly možné. Když se podíváme do Nového zákona, tak zázraky vidíme především v Ježíšově životě, například při

proměnění vody ve víno nebo při utišení bouře. Ale čteme také například o únicích z vězení, o oslepení Božího nepřítele a o zvláštní ochranu v některých situacích. Často šlo o akutní potřeby církve, zejména o překážky v kázání evangelia. Motivací tedy není nadšení z nějakých zvláštních úkazů. A naopak, Ježíš varuje třeba před snahou učedníků zavolat oheň z nebe, protože jeho cílem není hubit, ale zachraňovat.

Dále čteme o **proroctví**, o kterém jsme se už zmiňovali u darů služebnosti. Dar proroka je služebnost, zatímco proroctví je prohlašování či vnímání toho, co nějakým způsobem vnukne Duch svatý. Dar proroka je pro malý počet věřících, zatímco dar proroctví může být něco pro každého – každý může vnímat něco od Boha, co buduje věřící nebo co přibližuje hříšníky blíže k Bohu. Může jít o sdělení Božího pohledu do minulé, současné nebo budoucí situace, se záměrem zachránit a vysvobodit a nebo naopak upozornit na přicházející utrpení. Dále v prvním listu Korintským čteme, že prorocký dar je pro duchovní užitek, napomenutí i povzbuzení – a tím vším rostou jednotlivci a celá církev.

Dar **rozlišování duchů** je přinášení úsudku o tom, jaké je pozadí nějakého jednání. Jestli se jedná o ducha člověka, o ducha Božího nebo o nečistého ducha. Tento dar je potřeba pro ochranu církve před těmi, kdo církvi škodí. Díky rozlišování duchů je církev schopna poznat, jaký duch se v nějakém jednání či promluvě projevuje. Jasně nečisté věci lze poznat bez rozlišování duchů. V případě tohoto daru jde o poznání, které je jinak skryté – jako například když Pavel rozpoznal nečistého ducha v otrokyni – i když ona otrokyně říkala, že jsou tam Boží služebníci a že zvěstují cestu ke spáse, což byla pravda a bylo to o Bohu. Tento dar umožňuje církvi rozpoznat, jaké učení je falešné, kde se kdo snaží věřící svést. Dar je tedy pro ochranu církve před rozdělením, před falešným učením, před nepravostmi.

Dar jazyků je schopnost mluvit jazyky, které se dotyčný nikdy neučil. Typický příklad vidíme o Letnicích, kdy byli učedníci naplněni Duchem svatým. V jednotě všech učedníků mezi sebou a s Bohem skrze ně promlouval Duch svatý. Čteme

Římanům 8:26 A stejně tak i Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme modlit, ale sám ten Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit slovy.

Mluvení v jazycích je adresováno Bohu a jak čteme, jde o to, že když se za něco modlíme a už nevíme jak dále, může nastoupit Duch svatý v nás a modlit se dále za nás. V tomto případě můžeme říci, že jde o dar, který je pro budování jen jednotlivce a celá církev je budována skrze růst jednotlivce. Na Letnice sice zafungovalo to, že v jazycích mluvilo více lidí najednou, ale obecně by toto při bohoslužbě bylo nesrozumitelné a přinášelo by to jen zmatek. Proto jsou ve 14 kapitole 1. Korintským uvedena některá pravidla – například

nedávat jazykům příliš velkou důležitost, omezit počet v rámci bohoslužby a také mluvit takto veřejně jen pokud je výklad. Prvním účelem modlitby v jazycích je tedy budování věřícího, budování jeho ducha skrze Ducha svatého.

Druhý účel souvisí s posledním darem, kterému se dnes budeme věnovat, s **darem výkladu jazyků**. Pokud jsou jazyky vykládané, pak dochází ke vzdělávání církve, ne jen jednotlivce. Kdo má tento dar, dokáže říci srozumitelnou řečí význam promluvy v neznámém jazyce – typicky tedy ne tedy překlad slovo od slova, ale význam, jako je například uctívání, modlitba, děkování a podobně. Cílem je opět přiblížení k Bohu a budování církve. Skrze výklad může dojít ke zvláštnímu potvrzení nebo povzbuzení.

Shrnutí

Tímto jsme probrali i celou tuto pasáž o duchovních darech. Každý dostává nějaké dary, přičemž jak jsme i viděli, některé dary budou častější, třeba i pro velkou část církve, některé se naopak budou projevovat relativně zřídka.

Zopakujme si, že na základě jakéhokoliv daru nemůžeme usuzovat na duchovní úroveň člověka. Uvědomujme si, že o duchovním stavu člověka hovoří ovoce Ducha, ne dary Ducha.

Galatským 5,22 Ovoce Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, 23 mírnost, sebeovládání.

Je totiž možné dostávat duchovní dary, ale nenést ovoce. Ovoce je to, co vypovídá o našem vztahu a životě s Bohem. To je to, co ukazuje na náš charakter a o ten Bohu jde – nejde mu v první řadě o to, jaké nám dal dary. Velmi ostře o tom mluví

Matouš 7, 21, „Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane‘, vejde do království Nebes, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích. 22Mnozí mi v onen den řeknou: ‚Pane, Pane, což jsme tvým jménem neprorokovali a tvým jménem nevyháněli démony a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů? ‘ 23A tehdy jim vyznám: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti. ‘“

Duchovní dary tak možná pro někoho překvapivě nejsou znamením spasení. Proměnu člověka ukazuje spíše ovoce Ducha.

Duchovní dary si můžeme představit jako prostředky k budování, ochraně a udržení církve, jako jakési nářadí. Pokud opravář bude mít v brašně nářadí a bude rozumět tomu, k čemu co je, a bude ho používat v souladu s dalšími nástroji, pak samozřejmě bude ve své práci efektivní. Pokud bude mít brašnu poloprázdnou, ale bude vědět proč co dělá, možná bude pomalejší, ale nakonec se mu oprava povede. Na druhou stranu, pokud

někdo dostane jen brašnu a náradí pak používá nesprávně, může ublížit sobě a i všem lidem kolem sebe. Ta brašna s náradím tedy nijak neurčuje identitu opraváře, jen mu pomáhá.

Celou dobu jsem se snažil říci, že tím hlavním motivem a cílem, jak duchovní dary používat, je láska, která je jmenována jako první a hlavní ovoce Ducha. Přečtěme si tedy závěr 12 kapitoly 1. Korintským a v návaznosti na to začátek kapitoly 13.

1 Korintským 12, 29 Jsou snad všichni apoštolové? Jsou snad všichni proroci? Jsou snad všichni učitelé? Mají snad všichni projevy moci? 30 Mají snad všichni dary uzdravování? Mluví snad všichni jazyky? Nebo je snad všichni vykládají? 31 Vy však usilujte o větší dary milosti. A ukazují vám ještě mnohem vzácnější cestu.

13,1 Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásku bych neměl, jsem jako dunící kov nebo zvučící činel. 2 A kdybych měl proroctví a znal všechna tajemství a měl všechno poznání a kdybych měl veškerou víru, takže bych přemisťoval hory, ale lásku bych neměl, nic nejsem. 3 A kdybych dal pro nasycení chudých všechn svůj majetek a kdybych vydal své tělo k spálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. 4 Láska je trpělivá, dobrotivá, láska nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. 5 Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se, nepočítá zlo. 6 Neraduje se z nepravosti, ale raduje se spolu s pravdou. 7 Všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží. 8 Láska nikdy nezanikne. Proroctví — ta pomínou; jazyky — ty utichnou; poznání — to pomine. 9 Neboť jen částečně poznáváme a částečně prorokujeme. 10 Když však přijde to, co je dokonalé, pomine to, co je částečné.

Modlitba

...